

בש"פ 3161/15 - אמיר שלוש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3161/15

לפני: כבוד השופטת א' חיות

העורר: אמיר שלוש

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
במ"ת 13503-02-15 מיום 19.4.2015 שניתן על ידי
כב' השופטת ד' שריזלי

תאריך הישיבה: כ"ד באייר התשע"ה (13.5.2015)

בשם העורר: עו"ד אלי כהן; עו"ד חיה ציון זכאי

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ד' שריזלי) מיום 19.4.2015 במ"ת 13503-02-15 אשר הורה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

1. נגד העורר ושישה נאשמים נוספים (להלן: הנאשמים) הוגש ביום 5.2.2015 כתב אישום במסגרתו יוחסו לעורר עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת נשק. על פי עובדות כתב האישום התגלע סכסוך בין הנאשם הראשון בכתב האישום (מיכאל ביטון; להלן: מיקי) ואחרים מהעיר בת-ים, וביניהם, תומר ברכה (להלן: ברכה) ומור אדר

עמוד 1

(להלן: אדר) שבעטיו ביקש מיקי לפגוע במי מהם. לשם כך, קשרו מיקי ויתר הנאשמים קשר להשיג כלי נשק באמצעותו יפגעו בברכה או באדר וערכו סיורים באזור ביתו של ברכה ברחוב השבטים 10 בבת-ים. על פי הנתען בכתב האישום, ביום 29.12.2014 נפגשו מיקי, העורר והנאשמים 2, 3 ו- 6 בפרשה (להלן: צח, האני ו- נתנאל, בהתאמה) בתחנת המוניות ברחוב רזיאל בבת-ים, משם נסעו לאזור ביתו של ברכה וערכו סיור רגלי במקום. בשעה 19:31, כך על פי הנתען, התקשר העורר למיקי ועדכן אותו כי ברכה ואדר נמצאים באזור ביתו של ברכה ומיקי התקשר לנתנאל וביקש ממנו להצטרף אליו לצורך מימוש התכנית הפלילית. סמוך לאחר מכן, כך על פי הנתען, נפגשו העורר, מיקי, נתנאל, צח והאני באזור רחובות השרון וקרן היסוד בבת-ים ובשעה 19:53, עדכן העורר את מיקי טלפונית פעם נוספת כי ברכה ואדר נמצאים באזור ביתו של ברכה. מיד לאחר מכן הגיעו העורר, מיקי, נתנאל, צח והאני לאזור ביתו של ברכה ובאותו שלב, נוכח החשש לפגיעה בהם מצד הנאשמים, עיכבה המשטרה את ברכה ואדר. יום לאחר מכן, כך על פי הנתען בכתב האישום, ערכו מיקי, צח והאני תצפית נוספת באזור ביתו של ברכה וביום 31.12.2014 העביר צח למיקי רובה שהוטמן ברחוב השרון. בשלב כלשהו נגנב הרובה ובעקבות זאת רכש מיקי אקדח שהוטמן על ידי הנאשם 4, מעורב נוסף בפרשה בשם אייל מעוז (להלן: מעוז) ואדם שלישי, בחורשה בבת-ים. האקדח נתפס על ידי המשטרה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום עתרה המדינה למעצרו של כל הנאשמים בפרשה והעורר ביניהם עד תום ההליכים נגדם. בבקשתה טענה המדינה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר ועילה למעצרו וציינה, בין היתר, כי הוא הורשע בעבר בעבירות אלימות והונאה. בדיון שהתקיים בבקשה ביום 10.3.2015 טענה באת כוחו של העורר כי חלקו של העורר בפרשה מינורי וכי הראיות נגדו הן נסיבתיות בלבד ואינן מובילות למסקנה לה טוענת המדינה. לפיכך, עתרה לשחרורו ממעצר ללא תנאים מגבילים.

ביום 29.3.2015 החליט בית המשפט קמא כי מתקיימות בעניינו של העורר ראיות לכאורה ועילת מעצר. בהחלטתו קבע בית המשפט קמא כי יש עיגון בראיות לטענות המדינה בדבר קיומה של יריבות בין הנאשמים לחבורתם של ברכה ואדר, ובפרט ציין בהקשר זה את שיחותיו המוקלטות של מעוז עם מדובב שהושם בתאו מהן עולה כי מיקי וחבורתו ביקשו לפגוע באדר ובברכה. לפיכך, קבע בית המשפט קמא כי המדינה עמדה בנטל להוכיח לכאורה כי הסיורים שערכו הנאשמים באזור ביתו של ברכה נעשו מתוך מניע פלילי. תימוכין נוספים למסקנה זו מצא בית המשפט קמא בשיחות הטלפון שקיימו מיקי והעורר באותם סיורים (שיחות 795 ו- 801 מתוך האזנת סתר מספר 133387), אשר בראשונה מביניהן (משעה 19:31) נשמע העורר אומר למיקי "הילדים בחוץ הילדים" ובתשובה עונה לו מיקי "אני בא ביי", ובשנייה (משעה 19:53) נשמע מיקי אומר לעורר "הגעתי אליך הגעתי" והעורר עונה לו בתשובה "יאללה כפרה הילדים בחוץ". בית המשפט קמא עמד על כך שמדובר בשיחות קצרות וממוקדות שעיקרן שימוש בקודים מוסכמים וקבע כי הן משתלבות במארג הראייתי הכולל שהציגה המדינה ומהוות ראיה לכאורה להוכחת אשמתם של הנאשמים, הן על פי תוכנן והן על פי טון הדיבור של המשווחים בהן. עוד ציין בית המשפט קמא כי בחקירותיו במשטרה הכחיש העורר כל קשר למעשים המיוחסים לו ולנאשמים האחרים בכתב האישום, בטענה כי הוא כלל אינו יודע מי הם ברכה ואדר או מה הקשר שלהם למיקי. בית המשפט קמא סבר כי הוצגה בפניו תשתית ראייתית לכאורית למעורבות צמודה ועמוקה של העורר בתכניתו של מיקי לפגוע בברכה ואדר וכן לביצוע עבירות נשק אך ציין כי עוצמתן אינה רבה. בית המשפט קמא הוסיף וציין כי משנקבע כי קיימות בנוגע לעורר ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ממילא קמה גם עילה למעצרו עד תום ההליכים ואולם, טרם מתן החלטה סופית בעניינו הורה בית המשפט קמא על קבלת תסקיר מעצר בנוגע לעורר ועל המשך מעצרו עד לקבלת תסקיר כאמור.

3. העורר הגיש לבית משפט זה ערר על החלטתו של בית המשפט קמא (בש"פ 2269/15) בו טען כי לא היה מקום להותירו במעצר עד קבלת תסקיר מעצר בעניינו, וביום 5.4.2015 דחה בית משפט זה (השופט מ' מזוז) את

הערר בציינו כי אין מקום להידרש לטענות העורר טרם שבית המשפט קמא קיבל החלטה סופית בשאלת מעצרו עד תום ההליכים. לאחר שהערר שהגיש נדחה, הודיעה המדינה בדיון מיום 19.4.2015 כי היא מתקשה לייחס לעורר עבירה של החזקת נשק ועל כן היא מבקשת לתקן את כתב האישום בעניינו כך שתיוחס לו עבירה של קשירת קשר לפשע בלבד. עוד הוסיפה המדינה באותו הדיון כי נוכח שחרורו של צח למעצר בית, וכן נוכח המלצת שירות המבחן לשחרר את העורר לחלופת מעצר, היא מסכימה לשחרורו של העורר ממעצר בתנאים. באת כוחו של העורר טענה מצדה כי נוכח העובדה שחלקו של צח בפרשה גדול מזה של העורר, מן הראוי שתנאי שחרורו של העורר יהיו מקלים מאלו של צח. בהחלטתו, קבע בית המשפט קמא כי העורר ישוחרר ממעצר וישהה עד תום ההליכים במעצר בית מלא בביתו תחת פיקוחם של אביו, אישתו ואחותו. עוד נקבע כי העורר יחתום על ערבות עצמית בסך 25,000 ש"ח ויפקיד ערובה בסך 7,500 ש"ח, וכי כל אחד מהמפקחים יחתום על ערבות צד ג' בסך 8,000 ש"ח. כן נקבע כי העורר יורשה לצאת מביתו לצרכי התאוררות בימים ראשון, שלישי ושבתי, בין השעות 17:00 עד 19:00 וכי יהיה נתון תחת צו פיקוח מעצר למשך שישה חודשים.

מכאן הערר.

4. בערר שהגיש טוען העורר כי אין יסוד לטענת המדינה לפיה כאשר אמר למיקי בטלפון כי "הילדים בחוץ" התכוון לדווח לו כי אדר וברכה הגיעו לאזור דירתו של ברכה. העורר מדגיש כי השיחה הראשונה בה הוא נשמע מדווח למיקי כי "הילדים בחוץ" היא משעה 19:31, ואולם מדוחות העיקוב בתיק עולה כי אדר הגיע ביחד עם אדם נוסף לדירתו של ברכה רק בשעה 19:42. משמע, כאשר דיווח העורר למיקי בפעם הראשונה כי "הילדים בחוץ" אדר וברכה כלל לא היו באזור דירתו של ברכה ומכאן שלא ייתכן שדיווח באותה שיחה על הגעתם למקום. עוד טוען העורר כי הטענה לפיה בין השעות 19:31 עד 19:53 ניסה ביחד עם מיקי לפגוע באדר וברכה אינה מתיישבת עם העובדה שהמשטרה המתינה עד לשעה 20:15 כדי לעכב אותם במטרה למנוע את הפגיעה הנטענת בהם. בנוסף, מדגיש העורר כי החלק המיוחס לו בפרשה הוא מינורי ומתמצה בסיוורים הנטענים באזור ביתו של ברכה בתאריך 29.12.2014. עוד מציין העורר כי מהראיות לכאורה בתיק עולה כי במועד זה כלל לא היה בידי הנאשמים כלי נשק באמצעותו יכלו לפגוע באדר או בברכה. מטעמים אלו, טוען העורר כי לא הוצגה על ידי המדינה תשתית ראיתית מספקת ולו לכאורה בדבר מעורבותו בקשר לפגוע באדר ובברכה באמצעות כלי נשק או בכלל ועל כן יש להורות על שחרורו ללא תנאים מגבילים.

המדינה טוענת מנגד כי לא ניתן לנתק בין האמור בשיחות הטלפון בהן מדווח העורר למיקי כי "הילדים בחוץ" ובין ההקשר בו נאמרו הדברים, ולטענתה מדובר בשיחות קצרות וממוקדות שברור על פי תוכן ואופן הדיבור בהן כי הן מבוצעות במסגרת הניסיון לפגוע באדר ובברכה. המדינה מדגישה כי העורר לא נתן בחקירותיו כל הסבר לאמור באותן שיחות מפלילות לכאורה ועוד היא טוענת כי עצם הנוכחות של העורר בחברתו של מיקי בזמן שהאחרון מסייר באזור ביתו של ברכה מפלילה אותו לכאורה במעורבות בקשר הפלילי שרקם מיקי עם יתר הנאשמים לפגוע בברכה ואדר. מטעמים אלו עותרת המדינה לדחות את הערר.

5. דין הערר להתקבל.

הראיה המרכזית שהציגה המדינה למעורבותו לכאורה של העורר בניסיון לפגוע בברכה ואדר היא שיחות הטלפון בהן הוא נשמע מדווח למיקי כי "הילדים בחוץ". לטענת המדינה מדובר בקוד בו משתמש העורר על מנת לדווח למיקי על הגעתם של ברכה ואדר לאזור ביתו של ברכה. ואולם, בחינת נתוני השיחות האמורות אל מול האמור בדו"חות

העיקוב שבתיק, מעוררת ספק באשר למסקנה זו. על פי דו"חות העיקוב, ביום 29.12.2014, בשעה 19:14 הגיעו רכבו של העורר ורכבו של האני (להלן: כלי הרכב) לחניון הצופה אל הכניסה לרחוב בו שוכנת דירתו של ברכה (להלן: החניון) ומיקי ואדם נוסף נראו יוצאים את כלי הרכב והולכים לכיוון אותו הרחוב (ראו, סעיפים 13-14 לדו"ח עוקב 581; סעיף 17 לדו"ח עוקב 5023; סעיף 5 לדו"ח עוקב 5012; וסעיף 9 לדו"ח עוקב 591). לאחר מספר דקות שבו מיקי והאחר לחניון, נכנסו בחזרה לכלי הרכב ועזבו בנסיעה את המקום (ראו, סעיף 7 לדו"ח עוקב 5012, שם מצוין כי מיקי והאחר עזבו את החניון בשעה 19:34; וסעיף 15 לדו"ח עוקב 581, שם מצוין כי מיקי והאחר עזבו את החניון בשעה 19:26 לערך; בהקשר זה יצוין כי עוקב 581 מעלה את האפשרות שמיקי עזב את החניון לבדו (רושם "לבדו?"), אך עוקב 5012 מצוין כי מיקי התיישב במושב הנוסע של רכבו של העורר). לאחר מכן, בשעה 19:42 נראים אדר וגבר נוסף נוסעים על אופנוע בשטח החניון וממשיכים בנסיעה לכיוון רחוב סמוך (ראו, הערה א' לדו"ח עוקב 5012; עוד ראו, הערה לסעיף 10 לדו"ח סיכום פעילות עיקוב לתאריך 29.12.2014 שם מצוין כי אדר והגבר הנוסף הגיעו לאזור דירתו של ברכה בשעה 19:40). בשעה 19:45, נצפים העורר ומיקי במכוניתו של העורר במרחק מספר רחובות מביתו של ברכה, ובשעה 19:54 נראים שלושה גברים בלתי מזוהים ניגשים למכוניתו של העורר (סעיפים 19-20 לדו"ח עוקב 5023). בשעה 20:15 מעוכבים ברכה ואדר על ידי המשטרה במרחק מספר רחובות מביתו של ברכה (ראו, דו"ח פעולה מאת רס"מ עופר גליצקי מיום 29.12.2014), ובשעה 20:17 אוסף צח את מיקי במוניתו באזור הרחובות בהם נצפו הוא והעורר מספר דקות קודם לכן ומסיע אותו לביתו (סעיף 12 לדו"ח סיכום פעילות עיקוב לתאריך 29.12.2014).

מהאמור לעיל עולה לכאורה כי בפעם הראשונה שבה דיווח העורר למיקי כי "הילדים בחוץ" (בשעה 19:31) הוא לא היה בקרבתו של אדר (אשר הגיע לחניון רק מספר דקות לאחר מכן) וייתכן שכלל לא היה באזור ביתו של ברכה (ראו, סעיף 15 לדו"ח עוקב 581, שם מצוין כי רכבו של העורר עזב את החניון בשעה 19:26 לערך). עוד עולה מדו"חות העיקוב כי בפעם השנייה בה דיווח העורר למיקי כי "הילדים בחוץ" (בשעה 19:53) הוא לא היה כלל באזור ביתו של ברכה אלא במרחק מספר רחובות משם. לפיכך, הטענה לפיה באמרו "הילדים בחוץ" בשיחות 795 ו-801 עליהן מסתמכת המדינה, התכוון העורר לדווח למיקי כי ברכה ואדר נמצאים באזור דירתו של ברכה, אינה מתיישבת לכאורה עם הנתונים העולים מדו"חות העיקוב. בכך יש כדי לכרסם באופן משמעותי בעוצמת הראיות לכאורה נגד העורר גם בהינתן האופי המחשיד ביותר של השיחות שקיים עם מיקי והסכסוך בין החבורות העומד ברקע הדברים. עוד יצוין כי הטענה בפסקה 4(ד) בכתב האישום לפיה סמוך לאחר שיחת הטלפון הראשונה "נפגשו אמיר [העורר], נתנאל, האני צח ומיקי כשהם מסתובבים באופן רגלי בסביבת ביתו של ברכה, ברחובות השרון וקרן היסוד בבת-ים", והטענה בפסקה 4(ו) לכתב האישום לפיה סמוך לאחר שיחת הטלפון השנייה בין העורר ומיקי הגיעו מיקי, נתנאל, העורר, צח והאני לבחון את סביבת ביתו של ברכה, אף הן אינן מתיישבות לכאורה עם האמור בדו"חות העיקוב, מהם עולה לכאורה כי לאחר שהעורר ומיקי עזבו את החניון בסביבות השעה 19:30 הם לא שבו לאזור ביתו של ברכה (ראו, סעיפים 10-11 לדו"ח סיכום פעילות עיקוב לתאריך 29.12.2014). ויודגש - אין להוציא מכלל אפשרות כי בעת שמיעת העדויות בהליך העיקרי, לרבות עדויות העוקבים, ינתנו הסברים אשר יהא בהם כדי להבהיר את הדברים וליישב את הספקות, אך לעת הזו הראיות לכאורה נגד העורר לוקות בחולשה.

6. בנסיבות אלו יש מקום להקל בתנאי שחרורו של המבקש.

כבר נפסק כי מעצר בית מטיל מגבלה לא מבוטלת על חירותו של אדם שאין להקל בה ראש (ראו, בש"פ 4315/12 המאמ נ' מדינת ישראל (13.6.2012), בפסקה 9 להחלטתו של השופט י' דנציגר; עוד ראו, בש"פ 3791/92 אוטמזגין נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(4) 186, 189-191 (1992)), וכי ראוי שתתקיים תאימות בין תנאי חלופת המעצר

אליה שוחרר נאשם ובין עוצמת הראיות לכאורה הקיימות נגדו (ראו, בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.2011), בפסקה 5 להחלטתו של השופט י' עמית). לפיכך, אין להטיל הגבלות משמעותיות על חירותו של נאשם המשוחרר ממעצר בתנאים, מקום שבו עוצמתן של הראיות לכאורה בדבר מעורבותו בעבירות המיוחסות לו חלשה, וכזה הוא המקרה דנן.

לא נעלמה מעיני העובדה שבחקירתו הראשונה במשטרה מיום 21.1.2015 הכחיש העורר כי הסיע את מיקי ונתנאל במכוניתו במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, וכן כי הכחיש את היכרותו עם האני וצח (שם, בעמ' 5 ש' 129 עד עמ' 7 ש' 220). זאת לכאורה בניגוד לראיות שבתיק המצביעות על היפוכם של דברים. עם זאת, לא מצאתי כי יש בהכחשה זו כדי לשנות מן המסקנה לפיה קיים במקרה דנן כרסום משמעותי בעוצמת הראיות לכאורה נגד העורר המצדיק את ביטול תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו.

7. אשר על כן, דין הערר להתקבל במובן זה שמעצר הבית שהוטל על העורר יבוטל. ממילא יבוטלו "חלונות" ההתאווורות שנקבעו לו וכן יבוטל צו הפיקוח על המעצר. אך יתר תנאי שחרורו עליהם הורה בית המשפט קמא בהחלטתו מיום 19.4.2015, יעמדו בעינם.

ניתנה היום, כ"ט באייר התשע"ה (18.5.2015).

ש ו פ ט ת